ga ainoûkſi ſai wibida. Iggatſes laps nûûd wâg-
ga omma emma tagga, kelle mele pärraſt kûl
olleks tahtnud keik rôôd kätte wôtta, iggatſes
ſedda maddalat honet tagga, kus keik röömſad
ellopâwad olli ellanud, ja ſedda leppikut, mis
nende urtſiko körwa Loja isſe olli istutanud. Ei
maksnud nende wasto middagi keik ſe ſuur illo
ja ehte, mis nûûd igga poolt temma ſilmi pais-
tis, ja mis giwa murret ja kurwastuſt temma
peâle koggus. Liſo kaebas ſedda raſket pôlwe,
mis nûûd kätte tulnud, et ühte puhko ja lôp-
matta kehrata ja iggaweste tô-wangis ſeista;
ommaſt meleſt temma olli nûûd hopis mahhajâ-
tud, ja keigeſt armuſt ja armſaſt asjaſt lahti,
ja ſure heâlega nuttes, heitis temma kummuli
mahha. Äkkitſelt kuleb temma heâlt, ja kui
ſilmad jälle lahti teeb, wata! ſiis ſeiſab temma
ees üks halli peaga mees, kelle walgendaw hab-
he rinde peâle langeb ja kellel halja korega pitk
kep käes, agga ſilmnäggo tunnistas lahket meelt,
ja armſaste kulas nutja käeſt, mis halle luggu
ſul on? Liſo kohkus essiotſa kurjaste, agga kui
mehhe armſa meelt moiſta ſai, tulli temmale
julguſt kätte, et keik omma hädda ning kurwas-
tuſt üllesräkis, ja keige ſe peâle truiſte wastas,
mis ta käeſt küſſiti. Wannamees kitis tüttar-
lapſe tôſſiſt, otſekohheſt meelt, et ſelgeſte keik
olli tunnistanud, murdis omma keppi otſaſt tük-
ki ärra, ja ütles, ſeddaſamma keppikeſt Liſo kätte
andes: „Mo tüttar, kui ſelle keppikeſſega teiſe
wokki ratta külge putud, ſiis ſegi hakkab käima,
ja ſadab ikka poolt ſedda lônga, mis ſa isſe
omma wokki peâl kehrad, ehk ſadab rohkemat
weel, ſedda môda kui ial ſurema römoga tôle
hakkad. To nelja nâddala pärraſt ſedda keppikeſt
jälle mo kätte, ſiis tahhan ſulle weel ſuremat an-
di anda.“